

bemærkes, at medens Fleertallet har formeent, at de paagjældende Bestemmelser (Udlaftets §§ 185 og 186) rettest affattes paa en saadan Maade, at der for de Tilfælde, saamme angaae, bestemmes en selvstændig Straf; saaledes at Forbrydelseerne forsaavidt karakteriseres som en særegen Art af Manddrabsforbrydelsen, har Mindretallet vedblivende troet at maatte hylde den Anskuelse, at de paagjældende Tilfælde bør opfattes som en ved den ydre Følge kvalificeret Art af Volds handlinger, hvis Strafbarhed nærmest bliver at bestemme ved Henvisning til de angaaende de forskjellige Arter af Vold og sammes Strafbarhed givne Regler, og væsentlig netop paa Grund heraf har Mindretallet meent, at det vilde give den naturligte og bedst overstuelige Fremstilling, naar man i Straffeloven først behandlede Materien om Vold, og derefter gif over til Kapitlet om Manddrab.

I dette Kapitel har man fundet det rigtigst at begynde med det begrebsmæssig simpleste Tilfælde af Manddrabsforbrydelsen, det at Nogen med Forsæt om at berøbe et andet Menneske Livet dræber ham, uden at der er særegne for mildende eller kvalificerende Omstændigheder tilstede. Dette Tilfælde omhandles i Udlaftets § 183, ved hvis Affattelse bemærkes, at man, navnlig for at fremhæve Misdømmelsen til de senere behandlede saakaldte halvforfætlige Manddrab, har anseet det hensigtsmæssigt at indskyde Ordet „forsætlig“ foran „skiller et andet Menneske ved Livet“, hvorved det formeentlig tilsvækkelig tydeligt betegnes, at det ikke er nok, at den Handling, der bevirker Døden, har været forsætlig, men at det kræves, at denne Følge har været indbefattet under Gjerningsmandens Villie. Derimod har man, i Konsekvens med at man, som ovenfor udviklet, ikke i det 3die Kapitel om Tilregnelighed har fundet det hensigtsmæssigt at optage almindelige Bestemmelser angaaende Begrebet om Forsætlighed og de forskjellige Arter af samme, anseet det for rigtigst, heller ikke paa dette Sted at gaae ind paa en Udskillelse imellem de forskjellige Arter af dolus, og dertil at knytte forskjellige Straffebestemmelser. Navnlig har man ikke troet at burde foreskrive livsvarigt Tugthuusarbejde som ubetinget Straf for det Tilfælde, at Gjerningsmanden har havt det

bestemte Forsæt at dræbe. Om det nemlig end ikke kan benægtes, at Forbrydelsen i Reglen maa ansees for mere strafværdig, hvor et saadant bestemt Forsæt har været tilstede, end hvor Gjerningsmanden kun forsaavidt maa siges at have villet dræbe, som han ikke har udelukket denne Følge af sit Forsæt, medens han dog ikke netop bestemt har tilsigtet den, ider han tværtimod, uden for sig selv at klare Virkningen deraf, har slaaet løs og ladet staae til (Systemernes dolus eventualis), lader det sig dog paa den anden Side heller ikke bestride, at der ogsaa under Begrebet om det bestemte Forsæt indbefattes Tilfælde af ikke uvæsentlig forskjellig Bestaffenhed, navnlig saavel den saakaldte dolus determinatus i strengeste Forstand, hvor Gjerningsmanden har villet dræbe og netop og alene dette, som den saakaldte dolus alternativus, hvor Hensigten har været enten Døden eller en anden Følge, fra hvilket Tilfælde det end ikke er udelukket, at han helst har villet den anden Følge og maaffee endog saare nødtigt Døden. Men i ethvert Fald er der saamange andre subjective saavel som objective Momenter, der have Indflydelse paa Gjerningsens Strafverdighed, at det ikke kan ansees rigtigst at foreskrive en aldeles lovbestemt Straf, der vilde gjøre det umuligt at tage tilbørligt Hensyn til dem. Man har derfor, idet man er gaaet ud fra, at Livsstraf i intet Tilfælde bør anvendes for det simplet forsætlige; ikke ved Overlæg eller særegne Forhold kvalificerede, Manddrab (see derimod nu D. L. § 6—6—1, jfr. Fd. 4de Octbr. 1833 § 11), i Udlaftets § 183 sat Straffen til Tugthuusarbejde fra 8 Aar indtil paa Livstid. Domstolene ville formeentlig i det enkelte Tilfælde ved Anvendelsen af denne Straffebestemmelse vel vide at tage tilbørligt Hensyn, som til de øvrige Momenter; der i denne Henseende bør komme i Betragtning, saa og til Bestaffenheden af Drabsforsættet, navnlig til, om det var bestemt eller ubestemt.

Det følger af Bestemmelserne i Udlaftets 3die Kapitel §§ 37 og 38 2det Stykke, at den almindelige, for forsætligt Drab foreskrevne, Straf vil blive at nedsætte eller ialtsald kan nedsættes, naar Drabsmanden i Gjerningsens Diebliff har været i en saadan abnorm Sindstilstand, at han ikke kan ansees at have været fuldt til-